

Předposlední večere Páně (tři útržky z radostné zvěsti)

1) PROROCTVÍ

„Budeme uctívat mor,“ řekl Kristus.

Mezi učedníky to zašumělo.

„Zjevili se mi andělé z příštího světa,“ pokračoval Ježíš, „krásní, skoro ještě děcka a pokornější než žebráci. Stáli ve skupinkách ve velkém městě a měli kasičky. Chodci je mýjeli a tvářili se, jako by je neviděli. Andělé vybírali peníze, rozdávali bílé stužky a listy s nadpisem *Smrtelná nemoc může potkat i vás!* Takže to vypadá, že bysme měli uctívat mor.“

„Nepůjdem si radši zacvičit podle toho vidění, cos měl včera?“ zeptal se Jan.

...

„Nejsem fit,“ řekl Ježíš o něco později Janovi, když se počtrnácté marně pokusil odvalit balvan od neobsazené hrobky Josefa z Arimatie. „Asi už ničemu nerozumím.“

„Nerozumíš,“ přitakal Jan, „měl by sis přinést trám a použít páku.“

„Nevím, co měl znamenat ten sen o andělech. Napadlo mě, že v budoucnosti si třeba bude lidstvo nemocí vážit. Že mor sice zkracuje život, ale obrací mysl k Otci.“

Jan se díval jinam.

„Dobře, je to pitomost. Moje vidění jsou lži. I ten šutrák jsem podle nich měl odvalit jako nic.“

„Vezmi trám, zapři ho křížem přes břevno a odvalíš!“

„Měl jsem mimochodem ještě jedno vidění. Že jsem jídlo. Že mě lidi budou po staletí porcovat jako kořist a davově večeret. Někdy i ráno. Kdybych měl na večeři stačit všem, co jsem viděl, musel bych se narodit jako masokombinát.“

„Co je to masokombinát?“ zeptal se Jan.

„Nevím,“ odpověděl Ježíš.

...

„Myslel jsem, že ví všechno,“ řekl Tomáš Janovi, když se šli večer opít, „myslel jsem, že se nikdy nemýlí.“

„Kdyby se nemýlil, nebyl by člověk. Musí si prožít úděl člověka až do dna. Šušká se, že měl i ženu. Nasadila mu parohy už o svatební noci.“

Tomáš potlačil chuť se chechtat.

„Jen se směj,“ culil se Jan, „nebudeš první. I to je kus jeho osudu.“

„Proč s ním jsi, když se mýlí?“

„Mýlí se krásně. Chci o jeho omylech jednou napsat báseň. Asi v ní i umře omylem.“

„A proč za ním jdou ostatní?“

„Snímá z nich tíhu. Jsou to mrzáci, děvky, idioti a alkoholici. Na každého má čas, každému dá naději. Král lůzrů. Jdou za ním jako ovce a on je miluje tím víc, čím jsou zoufalejší.“ Jan se na chvíli odmlčel. „Jenom když jsem s ním, nevádí mi, že jsem kastrát.“

...

„Nepustili mě do Jeruzaléma,“ řekl Ježíš Janovi smutně příští ráno, když procházeli kolem kašlajícího bezdomovce.

„Kdo a proč?“

„Pánové ze Sanhedrinu,“ kroutil hlavou Ježíš a málem vrazil do dalšího kašlajícího bezdomovce. „Moji učedníci prý páchnou, kradou, budí pohoršení a kazí pověst města u turistů. Velekněží mi zakázali projít branou a říkají mi král smrad'ochů.“

„Jako by se Kaifáš nějak výrazně často koupal,“ usmál se Jan.

...

Kolem procházel třetí kašlající bezdomovec.

„Co to je za epidemií?“ zastavil se Ježíš. „Můžu ti nějak pomoci, bratře?“

Bezdomovec se šokem zastavil, zalapal po dechu a vzal nohy na ramena tak rychle, že zapomněl kuckat.

„Šimon a jeho Zélóti vzali ten mor vážně,“ povzdechl si Jan, „iniciativně přidali pár nápadů a tvrdí, že ve tvém jménu jsou všechny nemoci svaté. Každý den slaví jednu, včera mor, dneska mají den tubery.“

2) VEČEŘE

K večeři bylo všechno připravené. Učedníci seděli kolem stolu, na něm ležel nahý Ježíš, chléb, sůl, pepř a tekutá dochucovadla. Marie z Magdaly rozdávala nože.

„A... to tě máme rozporcovat?“ zeptal se Jakub, který byl vždycky trochu pomalejší.

„Jo,“ usmál se Ježíš.

„Mně to přijde zvláštní,“ nedal se Jakub.

„Mně taky,“ obrátil se k němu Ježíš. Trochu se třásl, strachy nebo zimou. „Ale je to nejsilnější vidění, co jsem kdy měl. Vrací se mi. Musí to být pravda.“

Učedníci seděli a žmoulali nože. Koukali všude kolem, jenom ne na sebe a na Ježíše. Hlad měli, ale takovýhle ne.

„No tak,“ povzbudil je Ježíš, „je to *určitě* pravda.“

Jakub vstal a Ježíš se na něj povzbudivě usmál. Jakub bodl nožem do Kristova ramene, Ježíš sykl a z rány se vyvalila krev. Učedníci zmateně vstali. Jakub vyjekl, pustil nůž a utekl do tmy.

Tomáš přitiskl prst k ráně. Zastavil krvácení látkou, kterou prozíravá Marie z Magdaly nechala ležet na lavici. Apoštolové bzučeli a ztráceli se do tmy. Ježíš zůstal na stole sám. Slezl, zahalil se do Jakubova pláště a sedl si na zem. Tekly mu slzy. Viděl, že o jeho oběť nikdo nestojí. Nikdy stát nebude.

3) PROMĚNA

Ráno byla většina učedníků pryč. Zůstalo dvanáct nejvěrnějších. Po obědě přišel za Ježíšem Jidáš, Ježíš s ním promluvil a přišel za Janem.

„Ve městě je panika, že šíříme mor a tuberkulózu.“

„Zatracení Zélóti,“ vybuchl Jan. „Co teď?“

„Jidáš mě přišel varovat. Když neodejdeme, musí mě zítra za svítání ukázat vojákům, ti mě zatknou a odvedou k římskému místodržícímu.“

„Co by s tebou udělal?“

„Prý je to zbabělec, bojí se moru. Poslal by mě k Herodovi.“

„Co by se stalo pak?“

„Nikdo neví, ale nejspíš by to skončilo popravou za městem za šíření chorob.“

„Co provedeme?“

„Odejdemo hned po večeři.“

...

K večeři bylo prostřeno rychle. Na stole ležel jen nekvašený chléb, ve džbánkách žbluňkalo levné víno.

Ježíš bez myšlenky hmátl po chlebu a zakousl se. Těsto se mu v hltanu změnilo v maso. Zakuckal se, zapil ho vínem a poznal, že pije krev. Jako by si ukousl kus těla. Spolkl se.

Vzal chleba a nevěřícně na něj koukal. Lámal ho a rozdával dvanácti zbylým, hloupým, zoufalým, nerozhodným. „Moje tělo,“ opakoval udiveně. „Moje krev,“ říkal, když jim podával džbán.

„Všechno, co pozřeme, se mění v nás a my se měníme v to,“ uvědomil si. „Kdo mě sní, tím se stanu. Kdo mě sní, stane se mnou.“

...

Jan nevěřícně zíral na kus čehosi, co držel v ruce. „Co se stane s jídlem, když ho polkneš?“ zeptal se. „Kudy vyjde?“

Nechtěl vložit sousto mezi zuby.

„I já tak vyjdu,“ usmál se Ježíš. „Moje tělo vyjde z těla jako odpad. Duch vyjde pusou jako slovo. Střeva i pusa vyloučí to nestrávené. Důležité není, co vyjde, ale co zůstane uvnitř. Z toho žijte.“

Když dojedli, řekl: „Budete bujet jako nemoc. Šiřte mě jako jako mor. Já vás opustím. Chleba se musí rozdat celý.“

Neodešel od města a za svítání ho našel překvapený Jidáš s vojáky. Jan začal psát svoji báseň.